

Акуленко В. І.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова

ПРАВНИЧО-САТИРИЧНИЙ ПОГЛЯД НА МЕТАСТАЗИ МІЛІЦЕЙСЬКОГО СВАВІЛЛЯ

Автор в правничо-сатиричному аспекті висвітлює актуальне питання наруги та свавілля у діяльності органів міліції.

Ключові слова: караул, рятує, пробі, КПК України, міліція, дядько, свіжина, зелена “капуста”, капличка.

Чому саме у такий спосіб звертаємося до цієї проблеми, коли прийнятий і вступив у дію новий Кримінально-процесуальний кодекс України, який має розчистити злочинні авгісві стайні? По-перше, що зрушень на краще давно зачекалися у глибоких лагунах наруги над правами людини.

По-друге, для комплексного підходу до правничого аспекта реагування додаємо також сатиричні важелі, щоб небуденно, а гостро і свіжо висловити свою громадянську позицію небайдужості й протесту. Як сказав Микола Гоголь, перед гумором і сатирою кожен винуватець відчуває себе як зв’язаний заєць.

18 грудня 1998 р. у Києві блаженнішим митрополитом Володимиром було освячено храм святого великомученика Георгія – пам’яті працівників внутрішніх справ, які загинули при виконанні службових обов’язків. Збудований Свято-Михайлівською православною громадою за участю Київської адміністрації, працівників органів та підрозділів ГУВС м. Києва, благодійних фондів “Правозахист”, “Україна” та пожертвування благодійників.

У загиблих сержантів і офіцерів міліції діти залишилися сиротами, дружини втратили чоловіків, батьки – синів. У родини прийшло горе, біль на все життя. Вічна пам’ять захисникам правопорядку. Коли заходжу до храму, завжди помолюсь за їх відлетілі душі, поставлю свічки...

Мене також давно непокоїть думка: чи не заслуговують подібної святої пам’яті оті невинні жертви, які загублені тортурами в міліцейських участках?! Болюче питання для суспільства, коли це не поодинокі випадки, за висловом президента України В. Януковича злочинців у погонах, а додамо, система свавілля. Адже маємо сотні, а то й тисячі, забитих і скалічених людей, число яких множиться, як втрати на передовій лінії фронту [1]. Їхні відстражденні душі на тому світі зачекалися хоча б єдиної сирітської каплички Спаса на крові десь на околиці старого занедбаного цвинтаря. Тут панахиду за вічний упокій душ подавав би і я за свого єдиного 26-літнього сина, який загинув разом із 28-літнім товаришем і його 20-річною нареченою.

Зате маємо незліченні хороми на сльозах і хабарах... Жадібне здирство і катування, які процвітають, були започатковані не в незалежній Україні. Дарма, що вона батьківщина генерала Пукача і його поплічників – перевертнів у погонах, їх високопоставлених замовників убивства журналіста Георгія Гонгадзе.

Це злочинне коріння тягнеться з глибоких чекістських підвалів і єжово-

берієвських катівень. Коли в казематах – всіх Луб'янок країни, за словами І. Еренбурга, лилась “кров окислена зі згустками, де можна душі з вивертом щипати, де усякий рижий сопляк в каскетці – Асархаддон...” (ассирійський цар VII ст. до н. е., який відзначався жорстокістю) [2, с. 108].

Їх наставники з садистськими методами розслідування не могли не вплинути на брежнівсько-щолоківську добу сп'яніння від весільності і стагнації міліцейського свавілля. Як нещодавно повідомив телеканал “ТВЦ міжнародний” у “Хроніках московського побуту”, народ у 60-80 рр. вибухав десятками погромів міліцейських дільниць, де були закатовані невинні люди (в одній столиці тільки за один рік було приховано понад 100 навмисних вбивств). Пригадую подібну ганебну подію тих часів у Прилуцькому районі на Чернігівщині, де повсталі розтрошили міліцейський бастион.

Однак в радянській літературі однобічно прославляли тільки героїку мужніх правоохоронців, про їх зворотну неприглядну сторону медалі забували, чим робили їм погану послугу і живили рецидиви службових злочинів у майбутньому. Очищення садистських кадрів, їх традицій в українській міліції, по суті, не відбувалося. Тепер оперативно-слідчий саботаж навіть таких резонансних злочинів, як згвалтування Оксани Макар у Миколаєві, наїзди мажорів на вулицях, засудження невинних по справі запорізького маніяка і т.д. і т.п. вражає і зашкалює. То й маємо те, що маємо, як сказав перший президент Л. Кравчук, виправдовуючи беспорядність по всьому державному периметру. Правильніше б сказати, що маємо те і тих що успадкували без люстрації.

Мої правничо-сатиричні вірші, які я далі пропоную, теж у руслі цієї злободенно скаліченої тами. Їх я укладав-витоптував від села Комарівки на Чернігівщині, де проживав у шістдесяті роки ХХ ст., до міста Києва у 2013 р. Спочатку писалися, точніше надумувалися спонтанно і безсистемно, окремі куплети, так для себе.

В моєму житті, можливо, це була одна з порятівних спроб, щоб, якщо не вирватися з полону хронічного фізичного болю, то не скоритися і безвольно не пливти його течією, втративши віру і надію на краще. Це не було чимось незвичайним у болісно-емоційному просторі. Мій однокурсник по університету, інвалід Великої Вітчизняної війни Леонід Гарбазей, закінчуючи своє життя, страждаючи від нестерпних мук, які не втамовували ніякі ін'єкції, співав українських народних пісень, щоб не кричати і не плакати... То й я обрав, протиставив саморобний гумор, сатиру і сарказм, як анестезію. Потім заніс їх дріжджі в задуманий словесний заміс про глухе безправ'є простої людини в міліцейському свавіллі, оскільки тема вічна, яка все далі стає в суспільстві нестерпною і болючою до зашпарів.

Не хотів би, щоб у моєму приземленому замислі вбачалось легковажне наслідування творчості поетів-примітивістів, яка наївно, але щиро приваблює своєю безпосередністю і колоритним відображенням життя-буття людини. Нехай мої народні римування не рівень пісень акина Джамбула Джамбаєва, однак не поспішайте з запереченнями і висновками. Адже гіпотетичної сміливості і впевненості в такій порівняльній творчій паралелі додають слова письменника М. Зощенка, які наведу в оригіналі: “Исправляют же такого рода вещи, за которыми стоит подлинная жизнь, яркий язык улицы, непридуманные характеры и наивность человека, далекого от литературы, – задача необычайной трудности.

Есть такая замечательная книга “Жизнь Бенвенуто Челлини”.

Эта книга столь хороша. А между тем книга эта написана неумелой рукою и решительно без всякого знания литературных правил. Быть может, этим она и особенно хороша.

Когда эту книгу Бенвенуто Челлини дали в свое время одному умному человеку для того, чтобы он подправил ее для печати, он сказал: “Я отказываюсь “причесывать” эту книгу. Этим ее можно только испортить”.

И эта замечательная книга, наивная и неграмотная, была напечатана без существенных исправлений” [3].

Моя пілотна поема не повинна загубитися в плинні часу і має бути надрукована аби постати перед читацьким судом присяжних. У цьому остаточно переконала публікація в газеті “Факты” 9 серпня 2012 р., яка апріорі підтвердила соціальну злободенність моїх віршунань і майже повторила їх сюжетну фабулу.

Отпустив мужчину после жестоких пыток в милицейском участке, подполковник потребовал с него полторы тысячи гривен – “За то, что вышел отсюда живым”

Елена СМИРНОВА, “ФАКТЫ” (Донецк)

“... Как рассказывали “ФАКТЫ”, 17 июня житель Донецка Михаил Беликов был зверски избит и изнасилован дубинкой в милицейском участке, в который его доставили за распитие пива в общественном месте. Напомним, что жертва милицейского произвола перенес три сложные операции и нуждается еще в одной – по реконструкции кишечника. 40-летний строитель, ставший инвалидом, к работе вернуться не может.

В отношении 24-летнего участкового инспектора, который, по словам потерпевшего, был инициатором пыток, прокуратура возбудила уголовное дело по статье Уголовного кодекса Украины “Превышение служебных полномочий, повлекшее тяжкие последствия”. Спустя две недели после случившегося главный подозреваемый был уволен из органов и арестован. Через какое-то время взяли под стражу и второго соучастника истязания (напомним: жертву доставляли в участок патрульные, которые прибыли в Донецк из другой области – для поддержания правопорядка во время проведения Евро-2012). Прежнее руководство Петровского райотдела милиции, которое допустило жестокое издевательство над человеком, было отстранено от работы.

А вчера был задержан третий подозреваемый: как сообщил адвокат пострадавшего Сергей Салов, это тот самый подполковник, который вымогал у потерпевшего взятку. Напомним, как рассказал “ФАКТАМ” сам Михаил Беликов, милицейский офицер (начальник молодого инициатора пыток), явившись в участок, прекратил истязания, сказав жертве: “Иди домой и забудь все, что здесь произошло, не то потом тебе самому будет стыдно. Я во всем разберусь”. И потребовал, чтобы потерпевший на следующий день принес ему полторы тысячи гривен – за то, что он помог несчастному “выйти из опорного пункта живым” [4].

Як кажуть, коментарі зайві. Хіба що нагадаємо, про жахливий злочин скоєний у Харкові, де відтяли голови судді В. Трохимову і членам його сім'ї, без яких так і поховали... Маємо не те, що маємо, а метастази правничого свавілля, яке тепер летально повертаються до винних і не винних служителів Феміди.

У БАЗАРНО-МІЛЩЕЙСЬКИХ РІВЧАКАХ

“Моя милиция меня бережет.
Жезлом правит,
чтоб вправо шел.
Пойду направо.
Очень хорошо.
Надо мною небо.
Синий шелк
Никогда не было так хорошо!”
(В. Маяковский. Хорошо! Октябрьская поэма)

Під парканом у крапиви
Одвів душу на пиві
В дрімоті розслабив тіло
Тракторист дядько Кирило.
Сниться, спирт тече з барила,
Хоч сьорбай у два-три рила.
Жити б вік так без туги,
Де знайшлись ті вороги.
Як блотяк проходив мимо,
Бачить вуйко вже не блима.
Щоб народ острах імів
І щоб п`яний не хropів,
Йому в ніздрі він кільце
З дроту вправив, а на це
Дядько матом озвіріло,
Видно дуже заболіло.
Зразу скочив і бігом
За своїм кровним врагом.
На базарі лемент, крик,
Хуліган кудись ізник.
Підбігає до мільтон:
– Очіпляй скоріш район!
А вони на його стой!
Дядьку, дядьку, що за вой?
Чи, ж тебе це не впервой?
– Ви ж поглянте, як напухло,
Де гарантія, що одтухне!?
– Ти, базарник, чи не п`ян?
Може сам який смутьян?
Чи ти негер, чи бугай,
Що з кільцем в базарний край.

* * *

Бачить дядько щось крутять,
Матку правду став краять.
Так, щоб чув чесний народ
Рявкнув їм у одворот:
- Мені віри ти не ймеш,
Значить сам з злодієм п'єш.
Участковий аж присів,
Хвать дрючок, де той висів.
– Це ти, йолоп, неспроста.
Ми прикрутимо хвоста,
У нас за покльоп на властей
Є холодна для гостей.
Хвать за дядька і в кутузку,
Прив'язали на мотузку.
Матюкався він, нахвалявся,
Од неправди розорявся.
Носаками грів у двері,
Крейду дряпав аж на стелі.
Вився, бився аж опух
І на ранок тільки вщух.
Задрімав, а тут зовуть
Направлять на вірну путь.
– Ну, так, що вчинив дебош?
Ми роздаavimo як вош!
Сам начальник заревів.
Як бугай коло корів.

***

– Так це ти вчора на площі
Зібрався, де смутной народ,
Неглядя, що мрячив дощик,
Широко роззявив рот?
Шо, мов, Кучма не фігура,
Білоконь і той мудак.
Ах твоя враждебна шкура
На вождів піднять кулак.
Крик ганьби гув до оглуха,
Всі там знають, що і як,
Показать би вам обуха,
Щоб розігнати цей бардак.
Ах, ти, бомжатнику облізлий
На глум підняв нардепів глумо,
Які парламентськеє крісло
Собі розширим під дупи.

І міліції начальник засопів
Очі уп'яв у дядьків фас,
Засукав рукава поготів
Аби кийка відчув той клас.
– Ах, нутряк ти, дисидент.
Мать такую імпотент!
І як трахне по столу,
Одірвав дядьку полу.
Дядько в сльози, дядько в плач,
Ловить другий спотикач
– Караул, рятуй, проба!?
Не зробить тільки горба.
В мене жінка, діти, хата.
Дерев'яна нога в брата.
Перерив пора зробити,
Щоб з відра мене відлить.
– Іч попалось, яке ніжне.
Мо, права скачаєш книжні?
Демократію забудеш,
Як не жравши ляжеш спать
В буцегарні, як той дервіш,
Почнеш копита відкидять.

* * *

– Відпустіть прошу по вірі
Зроблю даром шафу й двері.
Матеріал, коли в придачу
Огорожу ще й для дачі.
– Цить, в руках у мене пушка,
Вмажу піде з писка юшка.
Будеш знать, як ставать цапки,
А потім на задні лапки.
– Ну давай, там зізнавайся,
Як й на кого заривався.
Чом супроти слово речив?
Може хто тебе наврочив?
Хто сообщник поглядим
В протокола теж вплодим.
Пойми дядько до пуття -
Краще всього каяття.
Тобі зменшить наказаніє,
А коли допустиш враніє...
Бачиш скільки нас сидить
Допит всі хотять чинить.
Ой заскиглиш, як той кнур,

Як візьмуся я за шнур.
І бомазі дам розкрутку,
Не pomoже сало, гуска.
– Тільки дайте наводяще,
Був в науці я ледащій.
Все підпишу, заявлю.
Вам такий штахет зроблю!
– Чом людей моїх не слухав?
Дядько знов дістав по вухах,
Падав гулко, як від грому
На коліна і до трону:
– Пожалійте, не губіть
Краще з мене, що здеріть.
Я казав вже разів сім,
Що не винний я зовсім.
За обидчиком я гнався,
На людей ваших нарвався.
І начальник пом'якшав
Поки дядько ще скавчав.
– Бачу тьма в тебе є,
Розумієш, де й чие
І не подивишся ослом,
Бо володієш ремеслом.
А то шмагаєш кого вшир,
Дметься наче той пузир.
Мовляв ніззя його чіпать,
Декларацій прав треба читать
Й Конституцію і кодекс
Їх укладали ніби модус.
І не тільки для Європи, -
Щоб не били вище попи!
А ти просися із підходом,
Не науськаний погордом.
В перший раз даєм поблажку
За сльозу і коньяку баклажку
В крайній случай став безруким
Пустим тебе на поруки.
Не посадим, не журишь,
За штахет скоріш берись,
А роботи у нас без норми
Треба бути в добрій формі
Із напарником, хай з сватом
Тяжкий сидор нам прихватиш.
Ну, там ковбик, свіжини,
Щоб вчистую без вини.

І мовчок, бо наша честь,
Чи які воприси єсть?
– Все понятно, зрозумів,
Як би ж раніше толк імів,
То на храм би вас позвав,
Пиріжки в кишеню пхав.
І горілки б на коня
Подавала вся рідня.
Як годину те впустив,
То хоч морду помастить
Чи зельонкою, чи йодом,
Ой, болить уже й підсподом.
– Ладно дядько вже будя.
Застебнися на грудях.
Коло тебе я вже впрів,
Не похмеливсь іще й не їв.
Дайте нитку йому, голку.
Зачепить в комір приколку.
Бачу все в тебе волода
Шия, руки, ноги й морда.
Все вершилось для порядку
Наче ти зробив зарядку.
Для профілактики – держись,
Не трагедія ще, драма,
Ти давай трудом напнись
Оцю виконай програму.
З самогонкою кінчай,
Бо не буде спуску.
Переходь давай на чай
З сахаром в прикуску.
Матюків поменше гни
Може бути промашка.
Поганьбиш якісь чини
Буде каталажка.
Одним словом, підтянись
По всьому ранжиру.
Починай активно жить,
Спусти більше жиру.

***

Вийшов дядько за ворота,
Вітер дме піском у рота.
Переляк хвата за груди,
І у шлунку страшно нудить.
– Погризли мене як щуки карася.

На кого ж рука у них піднялася?
У Чорнобилі балка на мене упала.
Я ж лопату не кинув,
Не втік як оті до Урала.
А трудоднів, Господи,
Виробляв я в тому колгоспі!
Все колись викажу разом,
Де порядок на змінах денних і ночних.
Вже лізе спідська зараза,
А в начальства живіт, як прив'язані ночви.

***

Ех, дістать би самогону,
Стерлись в пам'яті б погони.
Отак пішки під зірками,
Навпрошки і рівчаками,
Взявши азимут путі
До дітей батько летів.
Ось і хата край од поля,
Висплюсь тут моя вже воля.
Шкрябнув шибку він із призьби
Після дощу слизько злізти,
В хаті тиш, залякла клямка.
Ой, мерщій хочу поплямкать.
– Жінко, з печі враз озвись!
Змерз, з базару я явивсь.
Чи там кум припишк у бодні?
Ну, й дістане він по морді.
Злість жене аж під сволок,
Мужик з тину рве кілок.
Ах, таку твою к холері,
Розмахнувсь наліг на двері.
Полетіли дошки в сінці,
Все плескалось, як ті млинці.
З матюками біг до печі
І схватив жінку за плечі.
– Де ти кума заховала,
Бо чого не відчиняла?
– Спала я так од роботи,
Що забула знять чоботи.
Ти б дітей тут не лякав,
А свій виторг показав.
Все пропив, прожрав до біса
Голова дурна і лиса.
Жінка голосно вищала

Мужу душу розтерзала.
– А забула гроші в мене?
Тобі зараз дай у жмені.
Чи ж потроху не копив
Й хлів, холодець хто нажив?
Од неправди в його горлі
Закипіло, як у горні.
За сокиру мужик взявся
Й по трудах своїх допався.
І до світа все начиння
Порубав, із хати вийняв.
Ухопився вже за скриню,
Так тут сват колоти свиню.
Із ножакою зайшов
Й на Кирила толк найшов.
Поголів`ям зменшить двір
Був такий в них договір.
– Колем підсвинка сьогодні.
Тонке сало тепер в моді.
І підем у двох з фуганком,
Щоб ніхто не бачив ранком.
– А куди ж така спішка,
Щоб із сидором і пішки?
Сват іздалеку спитав,
Як інструмент Кирило клав.
– Задав у лоба ти вопрос,
Коли в мислях моїх опорос.
У них такеє завелося
Хоч на собі рви волосся.
Хочу я до Європи літати,
Хочу я скотину лякати.
Не хочу я тин городить
Хочу ще крутим походить
Всі кажуть на фермі роби,
Награду дамо за труди
Казенне сукно на штани.
Пошиєш собі галіфе,
Заправиш його в ризяки
І будеш місить гнійоки
Туди-сюди, сюди-туди.
– Оце й шлях твій увесь.
Орбіта твоя в кизяках,
Давай пролопачуй овес
Чи рачкуй в буряках.
– А в мене ж бажаніє є.

Була й у коморі мука
 А цього, сват, мало пока,
 Щоб в Європу вела міліцейська рука.
 Яка піддержить і направить,
 Хто блат із нею не прогавить.

***

Може ковбик або м'ясо
 Для них буде свіжо-ласо.
 Чував “капустою” беруть
 І ненаситно всі жеруть.
 Від малих чинів до важних
 Якусь зеленую бомажну.
 Моя ж то білою вродила,
 Жінка, стерва, прогляділа.
 Какось треба просуватися,
 Щоб в двадцятім віці не зостатися.
 Научись кричати: “Ва-у!”
 Оце супер “Ноу-Хау”!
 Дивися, свате, не охлянь.
 Кістку в горло їм зваргань
 Із сидором оцим разом.
 Їм гидку добав заразу –
 Коросту, більма на очах,
 Щоб рід їх на корню зачах.

Використані джерела:

1. “Я знав, що в міліції б’ють, але щоб так!” // Хрещатик. – 2001. – 22 березня. – с. 13; У зоні тортур опиняються тисячі ні в чому невинних людей // Хрещатик. – 2001 – 5 липня. – С. 14; Уповноважений з прав людини Ніна Карпачова: “Неправосудні вироки починаються з тортур” // Свобода. – 2003. – 16-22 вересня. С. 7; Смертельный конвейер // Свобода. – 2004. – 27 січня – 2 лютого. – С. 3; Подполковник милиции участвовал у десяти убийствах? // Факты. – 2002. – 16 августа. – С. 4; Оборотни. Старшие офицеры милиции обвиняются в ... похищениях людей и убийствах. // Сегодня. – 2008. – 1 августа. – С. 23.; За повідомленням радіо “Свобода” 11 грудня 2012 р. до Генеральної прокуратури України надійшло понад 8000 скарг від громадян, які зазнали побоїв і каліцтв, або родичів загиблих у міліцейських кабінетах і СІЗО; За даними радіо “Ера-FM” від 28 лютого 2013 р. на Україні за рік від свавілля міліції потерпає до одного мільйона громадян.
2. Відлуння пам’яті: назад у майбутнє / В. І. Акуленко. – К. : ТОВ “Друкарня “Бізнесполіграф”, 2008. – 399 с.
3. *Михаил Зоценко*. Избранные произведения в двух томах. – Ленинград : Художественная литература. – 1968. – Т. 1. – 536 с.
4. “Отпустил мужчину после жестовых пыток в милицейском участке, подполковник потребовал с него полторы тысячи гривен – “за то, что вышел отсюда живим” // Факты. – 2012. – 9 августа. – 30 с.
5. *Владимир Маяковский*. Собрание сочинений в двенадцати томах. – Москва : Издательство “Правда”. – 1978. – Т. 4. – 478 с. – С. 432.

Акуленко В. И. Права сатирический взгляд на метастазы милицейского произвола

Автор в права-сатирическом аспекте освещает актуальный вопрос надругательства и произвола в деятельности органов милиции.

Ключевые слова: караул, спасай, пробе, УПК Украины, милиция, дядя, свежина, зеленая “капуста”, часовня.

Akulenko V. Legal-satirical look at metastasis police arbitrariness

Author in law-satirical aspect highlights the urgent issue of abuse and arbitrariness in the activities of the police.

Keywords: guard, save, test, PDAs Ukraine, police uncle svizhyna, green “cabbage” chapel.

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ НАУКИ

УДК 349.22:371.15

Купіна Л. Ф.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНОГО ПРАЦІВНИКА

В статті досліджуються питання правового статусу науково-педагогічного працівника, зокрема проводиться оцінка понятійних визначень, які викладені в нормативних актах, що регулюють працю даної категорії працівників.

Ключові слова: науково-педагогічний працівник, науковий працівник, вчений, правовий статус.

Обсяг конституційних прав і свобод науково-педагогічного працівника, як суб'єкта системи вищої освіти, доповнюється нормами цивільного, трудового, адміністративного та освітнього законодавства. Норми цивільного, адміністративного права та актів в сфері освіти, як правило, визначають загальні межі реалізації правового статусу суб'єкта. Аналіз законодавства в цих сферах дозволяє виділити не лише значну диференціацію правого статусу науково-педагогічних працівників, але й істотні суперечності, прогалини правого регулювання та обмеження у реалізації прав та свобод особистості при широкому видовому розмаїтті їх понятійних категорій.

До вивчення правового статусу науково-педагогічного працівника неодноразово зверталися такі відомі вчені як Г. С. Гончарова, І. К. Дмитрієва, С. В. Дріжчана, Л. І. Лазор, В. П. Пастухов, Л. Ф. Петренко, Н. М. Хуторян. Водночас деякі питання потребують особливої уваги та дослідження, зокрема, слід зосередитися на понятті “науково-педагогічний працівник”, нормативне визначення якого, на нашу думку, не сприяє ефективному застосуванню норм права при врегулюванні трудових відносин даної категорії працівників.

Метою дослідження є обґрунтування необхідності внесення змін до чинного законодавства, що регулює діяльність науково-педагогічних працівників, в частині викладення єдиного нормативного поняття “науково-педагогічний працівник”, що